

СТАРИ ХОРА

Защо въ таквoзъ хубаво време, — мислѣше си дѣдо Василъ, седналъ на вратата на крѣчмата си, — когато човѣкъ, слава Богу, е добре, и е здравъ, и му е леко, отведнажъ, безъ да има защо, ще се свие сѣрдцето му и ще му стане мжчно? Нагоре изъ баира една надъ друга се редѣха кжщитѣ на селото. Въ градини-тѣ още нѣмаше зеленина, но земята бѣше из-прѣхнала и топла, овошкитѣ цѣфнали — бѣли отгоре до долу. Приятна топлина се разлива-ше изъ въздуха. Една пчела забрѣмча предъ вратата, но се повърна, свѣтна на слънце и се изгуби. Лястовички хвърчаха низко надъ вада-та и изведнажъ като стрели литваха нагоре. По края на селото, изъ овчарскитѣ кошари, блѣ-еха агнета.

Погледътъ на дѣда Василя се връща по-на-близо и се спира въ двора на Митя Арнаути-на, току срещу крѣчмата. Тамъ между други-тѣ овошки имаше и единъ наръ. И той бѣше цѣфналъ. Чудно дърво е нарътъ, — каза си дѣ-до Василъ. Дърво като всѣко дърво, а цѣфти като цвѣте. Каточе сж навързали по него чер-вени панделки, сжщо такива копринени черве-